Παρεσύρθην, για αυτό και ο Ισπανόφωνος τίτλος, ευκόλως ερμηνεύσιμος όμως καθότι με ελληνικές ρίζες. Ιστορία του Αυγούστου λοιπόν με φόντο την μεγάλη πόλη. Είχε πάει λίγο μετά τις έντεκα και αφού η δευτέρα παρουσία θα έρθει για τους πολύ υπομονετικούς πιστούς μόνον, περίμενα για τη δεύτερη παράσταση, έξωθεν του θερινού κινηματογράφου. Σύνορα Παγκρατίου και Αναλήψεως.

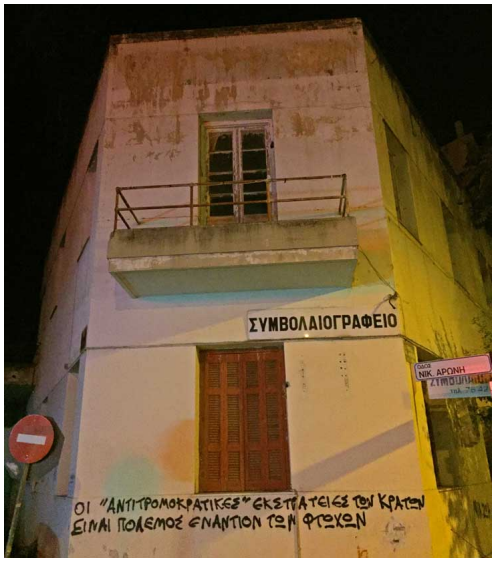
Ησυχία γενικώς, αν εξαιρεθούν οι πρίγκιπες της νύχτας ειδικά οι δίκυκλοι, ειδικότερα όσοι εξ αυτών έχουν αντικαταστήσει το τελικό της εξάτμισης με κάτι θορυβώδες. Αν και πολλοί, ένεκα η εποχή, θορυβούν αλλού, πάντα αφήνουν εκπροσώπους τους, εντός του κλεινού άστεως. Μιλώντας για θορύβους, στα λεπτά της αναμονής, το όχι και τόσο ευήκοον ους, πια, συλλαμβάνει κάτι υψηλόσυχνες ανθρώπινες κραυγές.

Φάνηκε αστείο στην αρχή, έμοιαζε με έναν τύπο που, υποταγμένος στην ευθυμία του οινοπνεύματος, ήταν πρόθυμος να υπερβεί τα της καλής γειτονίας και να ενοχλήσει την πυκνοκατοικημένη συνοικία. Με την επανάληψη των κραυγών, όμως, γρήγορα απομακρύνθηκε από κάθε τόνο ευθυμίας. Σε λίγο ακολούθησαν και λέξεις. Ένα όνομα γυναικείο, τρισύλαβο, εύηχο, αν και δυσκολεύομαι να εντοπίσω όνομα γυναικείο κακόηχο. Το επανέλαβε κάμποσες φορές και ακολούθως εκτόξευσε, έτσι σαν γκραν φινάλε, το σπαραξικάρδιο: «πουτάνα», με το τελευταίο φωνήεν διαρκές και τονισμένο.

Δεν ήταν το αλκοόλ που είχε καταναλώσει σε ποσότητες μεγαλύτερες από όσο μπορούσε να αντέξει. Ήταν η λογική, που για κάποιους λόγους, δεν θα τους θυμόταν πια, τον είχαν οδηγήσει στο να κάνει το βήμα και να βρεθεί στο βαθύ, πονεμένο ρήγμα της παραφροσύνης.

Απέναντι από τον θερινό, ένα εγκαταλελειμμένο δίπατο σπίτι, δείγμα άλλων εποχών τότε που οι ουρανοί δεν πνίγονταν από τις πολυκατοικίες, τότε που το φως και ο αέρας ήταν πιο

προσιτοί στους φτωχότερους της πόλης. Τρίφατσο, ψιλοτάβανο ποιος ξέρει τι πικρή ιστορία έχει να διηγηθεί και δεν υποτάχθηκε στο σάρωμα της αντιπαροχής. Έτσι σώθηκε, σ αν ένα ίχνος του παρελθόντος, σαν
μια ανυπότακτη, ολίγιστη γωνιά της πόλης.

Αριστερά του, πινακίδα κυκλοφοριακής σήμανσης, δεξιά του, ταμπέλα «συμβολαιογραφείο» και στη βάση, πάνω στον υπόλευκο τοίχο μια πρόταση με μαύρα γράμματα και πιο απαισιόδοξα μηνύματα.

Mi Obra Maestra, «Το αριστούργημά» μου στα Ελληνικά, για αυτό και ξεμυαλίστηκα με τα τραγουδιστά ισπανικά τα «τσίκα», τα «σιέμπρε», τα «πούτα μάντρε», τα «όλα», τις χειρονομίες και τις γοητευτικές ερμηνείες. Γλυκόπικρο, αισιοαπαισιόδοξο, αντιφατικό και κυρίως ακροβατικό ανάμεσα στην εντιμότητα και το αντίθετό της. *«Η Τέχνη είναι απάτη»*, εκτοξεύει κάποια στιγμή ο γηραιός ζωγράφος που κινείται συχνά έξω από τα όρια της αστικής αποδοχής. Είναι μια από τις πολλές ατάκες που στολίζουν τους διαλόγους και κοσμούν την ταινία.

Η τέχνη... Ημίτρελος, άσημος, κατατετρεγμένος, πένης αυτοπυροβολείται το καλοκαίρι του 1890 ο van Gogh. Έναν αιώνα αργότερα, τον Μάιο του 1990, το πορτρέτο του Dr. Cachet, του γιατρού που τον περιέθαλπτε το τελευταίο χρονικό διάστημα της ζοφερής ζωής του, πουλήθηκε σε μια τιμή που θα μπορούσε να θρέφει πλουσιοπάροχα όλα τα παιδία της Μπουρκίνα Φάσο για μήνες. Το ποσό ήταν 82,5 εκατομμύρια Αμερικανικά δολάρια που

προσέφερε ο Ιάπωνας Ryoei Saito. Ο 75χρονος επιχειρηματίας, σκανδάλισε όταν δήλωσε ότι ο πίνακας θα αποτεφρωθεί μαζί του, μετά το θάνατό του.

Ωστόσο αργότερα, σε μια προσπάθεια να διορθώσει τις εντυπώσεις, αποκάλυψε ότι θα εξετάσει το ενδεχόμενο να τον προσφέρει στο κράτος. Ο Saito εγκατέλειψε τα εγκόσμια το 1996. Εκθέσεις του 2007 ανέφεραν ότι ο πίνακας πωλήθηκε σε Αυστριακό διευθυντή επενδυτικού κεφαλαίου ονόματι, Wolfgang Flöttl, που με τη σειρά του, αναγκάστηκε να τον πουλήσει, χωρίς να γίνει γνωστός ο αγοραστής. Έτσι το πορτρέτο του Dr. Cachet μετά από μια πάμπλουτη κούρσα αγνοείται. Κι ο δημιουργός του, στην αστρόσκονη που επιπλέει, ποιός ξέρει που, έχει ένα ακόμα σοβαρό λόγο να συντείνει την βαριά του κατάθλιψη, που όσο ζούσε λειτούργησε ως γεννήτρια Τέχνης και όταν πέθανε παρήγαγε μια παράλογη υπεραξία.

Ας μείνουμε με το ερώτημα, που γεννάται από την αφήγηση της ταινίας. Στο αν η απάτη είναι διαφορετική όταν θίγει λίγους και εύρωστους, από όταν χτυπά πολλούς και ταλαίπωρους. Ένα καλό βοήθημα είναι, να σκεφτούμε ότι σπανίως, μια απάτη, δικαίωσε, βοήθησε τις μάζες.

Μετά την πρώτη νυκτερινή ολοκληρώθηκε η προβολή, το χαμόγελο υπερίσχυσε της θλίψης, η πόλη ησύχαζε, μαζί της και ο δυστυχής που ταλαιπωριόταν περισσότερο απ' ότι ταλαιπωρούσε, αν και στην περίπτωση που κατοικούσα δίπλα του, ίσως να μην είχα την ίδια άποψη.

…. Historia de agosto (1).

